

Joels Bog og den laodikeiske syvendedags adventistkirke - nummer fireogfyrre

Jeff Pippenger

2026-02-10

Nummer fireogfyrre

I 1844 blev læren om sabbatten på den syvende dag åbnet og dernæst understreget for søster White, da hun skuede ind i pagtens ark. Hun skrev også, at læren om inkarnationen i de sidste dage bar den samme himmelske betoning. Sabbatten på den syvende dag repræsenterer det særlige lys fra arken, da den modbilledlige forsoningsdag begyndte, og sabbatten i det syvende år repræsenterer det særlige lys fra arken, når den modbilledlige forsoningsdag når sin afslutning.

Læren om inkarnationen er forbilledliggjort i den sidste hellige højtidsamling i Tredje Mosebog treogtyve; den er omega til syvendedagssabbatten, som er den første hellige højtidsamling ved begyndelsen af Tredje Mosebog treogtyve. Den første sabbat repræsenterer Guds skabende kraft, og den sidste sabbat repræsenterer Hans genskabende kraft. Den første sabbat er repræsenteret ved tallet „23“, og den sidste ved tallet „252“.

Disse to symboler er bogstøtterne i Tredje Mosebog treogtyve, og de er også bogstøtterne for millerithistorien. 1798 var opfyldelsen af de 2.520 år imod Israels nordlige rige, og de 2.300 år blev opfyldt den 22. oktober 1844. Da søster White blev ført ind i helligdommen og skuede de Ti Bud, var hun et forbillede på Guds folk i de sidste dage, som følger Kristus ind i Det Allerhelligste, når Han fuldender sit forsoningsværk. Tempelprøven er prøven på at følge Lammet, hvorhen det går.

Det er dem, som ikke har besmittet sig med kvinder; for de er jomfruer. Det er dem, som følger Lammet, hvorhen det går. De er købt fri fra menneskene som en førstegrøde for Gud og for Lammet. Åbenbaringen 14,4.

Søster White illustrerede som profet de trofaste i begyndelsen, som ved tro gik ind i Det Allerhelligste, og dermed gav hun et eksempel på de trofaste ved enden, som ved tro går ind i Det Allerhelligste og derpå skuer ind i arken. Det, de dér ser oplyst, er inkarnationens lære, fuldendelsen af forsoningen. De ser de to dækkende keruber, der repræsenterer skabelsens og genskabelsens to sabbatter. De ser 252 på den ene side af arken og 23 på den anden og erkender, at i overensstemmelse med skabelsen og genskabelsen repræsenterer 23 ægteskabet mellem guddommelighed og menneskelighed, og de ser 252 som symbolet på et menneskes forvandling til et menneske, der er forenet med guddommelighed.

Nådestolen skulle ikke fjernes, så at søster White så ind i den var en særlig åbenbaring, og profetisk set gælder fremstillingen mere de sidste dage end de dage, hvori hun levede. Ved at skue bliver vi forvandlet. Tempelprøven er Kristus, der leder sit jomfruelige folk ind i sit tempel, skridt for skridt. Profetiske sandheder repræsenterer trinene langs den sti, som oplyses af midnatsråbets budskab.

Det milleritiske tempel på seksogfyrre år er et trin.

Det menneskelige tempel af "23" (mand og kvinde skabte Han dem) er et trin.

Kristi oprejse af sit tempel på tre dage er et skridt.

Forrådshuset er Malakias tempel.

Nehemias rensede forrådskammeret for Tobijas vanhelligelse.

Det tempel var det sted, hvor ypperstepræsten Hilkija fandt Moses' skrifter under kong Josijas vækkelse.

Det tempel, som Nehemias rensede for vanhelligelse, er det samme tempel, som Kristus to gange rensede for dets „sakrilegiske vanhelligelse“, som Søster White siger.

Kisten i Millers drøm var et trin.

Når Kristus har ført sine trofaste ind i det Allerhelligste, fører Han dem, som det fremstilles ved søster White, hen til arken, løfter sonedækket og tillader dem at se ind i den. Når de ser ind i den, ser de, at både læren om inkarnationen og sabbatten på den syvende dag er omgivet af en blid glorie. Linje på linje bringes de, som anerkender de læresætninger, der er „omgivet af et blidt skær“, i overensstemmelse med søster White, idet de ved tro går ind i det Allerhelligste og ser ind i arken.

De gamle profeter talte mere specifikt for de sidste dage end for de dage, hvori de selv levede. Når disse gamle profeter selv bliver en del af vidnesbyrdet, repræsenterer de Guds folk i de sidste dage, og Guds folk i de sidste dage er de hundrede fireogfyrre tusinde. Søster White er måske den vigtigste gamle profet, for alle hendes fremstillinger repræsenterer alfahistorien til omegahistorien for de hundrede fireogfyrre tusinde. Alle profeterne illustrerer resten, men Søster White repræsenterer også en begyndelseshistorie, som opfyldes i afslutningshistorien — til mindste bogstav.

I den alfa-grundlæggende historie bliver Søster White i et syn ført ind i det Allerhelligste i den himmelske helligdom. Da hun var dér, blev nådestolen oven på pagtens ark, et sæde som ikke måtte flyttes, løftet op, så Søster White kunne skue ind, hvor hun så De Ti Bud.

"I det Allerhelligste så jeg en ark; på dens øverste del og sider var der det pureste guld. Ved hver ende af arken var der en yndig kerub med sine vinger udbredt over den. Deres ansigter var vendt mod hinanden, og de så nedad. Mellem englene var der et gyldent røgelseskar. Over arken, hvor englene stod, var der en overmåde klar herlighed, som så ud som en trone, hvor Gud boede. Jesus stod ved arken, og når de helliges bønner steg op til Ham, røg røgelsen i røgelseskarret, og Han frembar deres bønner med røgelsens røg for sin Fader. I arken var den gyldne krukke med manna, Arons stav, som havde skudt, og stentavlerne, som foldede sig sammen som en bog. Jesus åbnede dem, og jeg så de Ti Bud skrevet på dem med Guds finger. På den ene tavle var der fire, og på den anden seks. De fire på den første tavle skinnede klarere end de andre seks. Men det fjerde, sabbatsbudet, skinnede over dem alle; for sabbatten var

afsondret til at holdes til ære for Guds hellige navn. Den hellige sabbat så herlig ud—en glorie af herlighed var hele vejen rundt om den. Jeg så, at sabbatsbudet ikke var naglet til korset. Hvis det var, var de andre ni bud det også; og vi er da fri til at bryde dem alle, ligesom til at bryde det fjerde. Jeg så, at Gud ikke havde ændret sabbatten, for Han forandrer sig aldrig. Men paven havde ændret den fra ugens syvende til ugens første dag; for han skulle ændre tider og lov." Early Writings, 32.

Læren om syvendedagssabbatten var alfalæren i den grundlæggende historie for Miller-bevægelsen, som begyndte som den filadelfiske Miller-bevægelse, dernæst blev forvandlet til den laodikeiske Miller-bevægelse i 1856, og derefter til den laodikeiske Syvendedags Adventistkirke i 1863. Søster White identificerer også omegadoktrinen i de sidste dages historie, når den laodikeiske bevægelse af de hundrede og fireogfyrre tusinde forvandles til den filadelfiske bevægelse af de hundrede og fireogfyrre tusinde. Alfa- og omegalyset er repræsenteret ved læren om syvendedagssabbatten og læren om inkarnationen.

„De, som har samfund med Gud, vandrer i Retfærdighedens Sols lys. De vanærer ikke deres Forløser ved at fordærve deres vej for Gud. Det himmelske lys skinner over dem. Idet de nærmer sig afslutningen på denne jords historie, vokser deres kundskab om Kristus og om profetierne, der angår ham, stærkt. De er af uendelig værdi i Guds øjne; for de er i enhed med hans Søn. For dem er Guds ord af overmåde skønhed og ynde. De ser dets betydning. Sandheden åbenbares for dem. Læren om inkarnationen er omgivet af et mildt stråleglans. De ser, at Skriften er nøglen, som oplukker alle mysterier og løser alle vanskeligheder. De, som ikke har været villige til at modtage lyset og vandre i lyset, vil være ude af stand til at forstå gudsfrygtens hemmelighed; men de, som ikke har tøvet med at tage korset op og følge Jesus, vil se lys i Guds lys.“ The Southern Watchman, 4. april 1905.

“Læren om inkarnationen” kaldes også “gudsfrygtens mysterium.”

Og uden al modsigelse er gudsfrygtighedens mysterium stort: Gud blev åbenbaret i kødet, retfærdiggjort i Ånden, set af engle, prædiker blandt hedningerne, troet på i verden, optaget i herlighed. 1 Timotheus 3,16.

„Hemmeligheden“ er skjult indtil den sidste generation, når de trofaste ser, at inkarnationens lære er omegaen i syvendedagssabbatten.

Selv den hemmelighed, som har været skjult fra evigheder og fra slægtled, men nu er blevet åbenbaret for hans hellige: for hvem Gud ville kundgøre, hvad rigdommen i denne hemmeligheds herlighed er blandt hedningerne; hvilket er Kristus i jer, herlighedens håb. Kolossenserne 1:26, 27.

Det er passende, at det er Kolossenserbrevet 1,26, der taler om et „mysterium“, som „har været skjult“, men dette mysterium bliver „gjort åbenbart“ i de sidste dage. Profetisk lys bliver gjort åbenbart, når profetien bliver afseglet, sådan som det fremstilles i Daniel 12, hvor en profeti ved afslutningen af 1.260 dage, ved endens tid, bliver oplukket. Den profeti, som har været skjult gennem slægtled, bliver oplukket, og profetien er sandheden, som, når den oplukkes, er den „herlighed“, der bliver kundgjort for hedningerne ved søndagsloven. Dette mysterium er Kristus i

jer, herlighedens håb, hvilket fuldbyrdes i de dage, da den syvende basun lyder.

Men i den syvende engels røsts dage, når han begynder at basune, skal Guds mysterium fuldendes, således som han har forkyndt for sine tjenere profeterne. Åbenbaringen 10:7.

Det er kun passende, at den syvende engels røst begyndte at lyde på den tiende dag i den syvende måned, således som det er fremstillet i Åbenbaringen 10:7. Den syvende engel fremstilles også som det tredje ve, og de to første veer var islam, hvilket således giver to vidner om, at det tredje ve er islam. Guds mysterium fuldendes, når islams basun lyder.

I den syvende basuns historie vil læren om inkarnationen, som er Kristi mysterium i jer, eller foreningen af guddommelighed med menneskelighed, sådan som den blev fremstillet ved Kristus, da Han påtog Sig menneskeligt kød, blive prøvet hos kandidaterne til at være blandt de hundrede og fireogfyrre tusinde, for at det kan vise sig, om de har den nødvendige olie og tro til at gå ind i Det Allerhelligste. Hvis de tøver, falder mørket over dem; hvis de følger Lammet, hvor som helst det går, vil de blive ledt til at skue ind i arken. I arken vil de finde læren om sabbatten på den syvende dag og læren om inkarnationen.

Så betydningsfulde som disse to læresætninger end er, er det, jeg fokuserer på, ikke alfa- og omega-lyset, men at profetinden skildrede Guds folk, idet de gik ind i den himmelske helligdom og skuede ind i pagtens ark. Der må være et tidspunkt i de et hundrede og fireogfyrre tusinds historie, i de sidste dage, hvor de et hundrede og fireogfyrre tusind føres ind i Det Allerhelligste for at skue den åbnede ark.

Hvis du besidder troen til at tro, at profeterne fremstiller Guds folk i de sidste dage, sammen med troen på, at Søster White var lige så inspireret, i enhver henseende, som enhver anden profet i Bibelen, da må den anvendelse, jeg netop har fremsat, antages som sand. De hundrede og fireogfyrre tusinde må følge Kristus i tro ind i Det Allerhelligste, sådan som Søster White siger, at de trofaste gjorde den 22. oktober 1844. Der blev da åbenbaret to klasser: dem, som nægtede at gå ind i tro, og dem, som gik ind.

"Jeg blev henvist tilbage til forkyndelsen af Kristi første komme. Johannes blev udsendt i Elias' ånd og kraft for at berede Jesu vej. De, som forkastede Johannes' vidnesbyrd, havde ingen gavn af Jesu lære. Deres modstand mod budskabet, som forudsagde Hans komme, bragte dem derhen, hvor de ikke uden videre kunne modtage de stærkeste beviser for, at Han var Messias. Satan ledte dem, som forkastede Johannes' budskab, til at gå endnu videre, til at forkaste og korsfæste Kristus. Ved dette satte de sig selv i en stilling, hvor de ikke kunne modtage velsignelsen på Pinsedagen, som ville have lært dem vejen ind i den himmelske helligdom. At forhænget i templet blev flænget, viste, at de jødiske ofre og anordninger ikke længere ville blive modtaget. Det store Offer var blevet frembåret og var blevet antaget, og Helligånden, som kom ned på Pinsedagen, førte disciplenes sind bort fra den jordiske helligdom til den himmelske, hvor Jesus var gået ind med sit eget blod for at udgyde fordelene ved sin forsoning over sine disciple. Men jøderne blev efterladt i fuldstændigt mørke. De mistede alt det lys, de kunne have haft over frelsesplanen, og stolede stadig på deres nytteløse ofre og gaver. Den himmelske helligdom havde indtaget den jordiskes plads, men de havde

ingen kundskab om forandringen. Derfor kunne de ikke have gavn af Kristi mellemgerning i det hellige."

"Mange betragter med rædsel jødernes handlemåde, da de forkastede og korsfæstede Kristus; og når de læser beretningen om den skændige mishandling, han blev udsat for, mener de, at de elsker ham, og at de ikke ville have fornægtet ham, som Peter gjorde, eller korsfæstet ham, som jøderne gjorde. Men Gud, som ransager alles hjerter, har sat den kærlighed til Jesus, som de bekendte at nære, på prøve. Hele himlen iagttog med den dybeste interesse modtagelsen af den første engels budskab. Men mange, som bekendte sig til at elske Jesus, og som fældede tårer, når de læste fortællingen om korset, hånedes det gode budskab om hans komme. I stedet for at modtage budskabet med glæde erklærede de, at det var en vildfarelse. De hadede dem, som elskede hans åbenbarelse, og udelukkede dem fra menighederne. De, som forkastede det første budskab, kunne ikke drage nytte af det andet; heller ikke havde de gavn af midnatsråbet, som skulle berede dem til ved tro at gå ind sammen med Jesus i det allerhelligste i den himmelske hellighed. Og ved at forkaste de to foregående budskaber har de så formørket deres forstand, at de ikke kan se noget lys i den tredje engels budskab, som viser vejen ind i det allerhelligste. Jeg så, at ligesom jøderne korsfæstede Jesus, således havde navnkirkerne korsfæstet disse budskaber, og derfor har de ingen kundskab om vejen ind i det allerhelligste, og de kan ikke have gavn af Jesu forbøn dér. Ligesom jøderne, der frembar deres nytteløse ofre, opsender de deres nytteløse bønner til den afdeling, som Jesus har forladt; og Satan, som glæder sig over bedraget, antager en religiøs skikkelse og leder sindene hos disse bekendende kristne hen til sig selv, idet han virker med sin magt, sine tegn og løgnens undere for at fæste dem i sin snare." Early Writings, 259–261.

Søster White identificerer den fremadskridende prøvelsesproces i Johannes Døbers og Kristi historie, som endte med, at jøderne var i totalt mørke, for derved at illustrere den samme historie på milleritternes tid, som er Søster Whites alfahistorie, den gamle profetinde for de sidste dage. Liv-eller-død-prøven i begyndelsen drejede sig om at træde ind i det Allerhelligste eller at nægte at gøre det. At nægte dette frembragte det samme mørke over oprørerne i millerithistorien, som var kommet over de oprørske jøder i Kristi historie.

Jesus illustrerer altid enden på en ting ved begyndelsen på en ting; således identificerer det, da søster White blev taget ind i det Allerhelligste og skuede den åbne ark i forbindelse med prøven den 22. oktober 1844, at de hundrede og fireogfyrre tusinde vil blive prøvet på, om de følger Lammet ind i det Allerhelligste eller går ind i fuldkomment evigt mørke. Denne kendsgerning er baseret på en tro, som forstår, at de gamle profeter fremstiller Guds folk i de sidste dage, når de selv bliver en del af det nedskrevne vidnesbyrd. Søster White fremstiller begge klasser.

„Mens jeg befandt mig i denne tilstand af modløshed, havde jeg en drøm, som gjorde et dybt indtryk på mit sind. Jeg drømte, at jeg så et tempel, hvortil mange mennesker strømmede. Kun de, der søgte tilflugt i dette tempel, ville blive frelst, når nådetiden skulle lukkes. Alle, som forblev udenfor, ville gå fortabt for evigt. Skarerne udenfor, som færdedes ad deres forskellige veje, hånedes og spottede dem, der gik ind i templet, og sagde til dem, at denne frelsesplan var et listigt bedrag, og at der i virkeligheden slet ingen fare var at undgå. De greb endog fat i nogle for at hindre dem i at skynde sig inden for murene.

„Af frygt for at blive gjort til latter mente jeg, at det var bedst at vente, indtil mængden havde spredt sig, eller indtil jeg kunne komme ind, uden at de lagde mærke til mig. Men antallet tiltog i stedet for at aftage, og af frygt for at komme for sent forlod jeg hastigt mit hjem og trængte mig gennem skaren. I min iver efter at nå templet lagde jeg hverken mærke til eller tog hensyn til den menneskemængde, der omgav mig. Da jeg trådte ind i bygningen, så jeg, at det store tempel blev båret af én mægtig søjle, og til denne var et lam bundet, sønderrevet og blødende. Vi, som var til stede, syntes at vide, at dette lam var blevet flået og knust for vor skyld. Alle, som trådte ind i templet, måtte komme frem for det og bekende deres synder.

„Lige foran Lammet var der ophøjede sæder, hvorpå der sad en skare, som så særdeles lykkelige ud. Himmelen lys syntes at skinne på deres ansigter, og de priste Gud og sang glædesfyldte takkesange, som lød som englenes musik. Det var dem, som var kommet frem for Lammet, havde bekendt deres synder, modtaget tilgivelse og nu ventede i glad forventning på en eller anden glædelig begivenhed.”

"Selv efter at jeg var gået ind i bygningen, kom der en frygt over mig og en følelse af skam over, at jeg måtte ydmyge mig for disse mennesker. Men jeg syntes at være tvunget til at gå videre og var langsomt ved at bane mig vej rundt om søjlen for at stå ansigt til ansigt med lammet, da en basun lød, templet rystede, sejrsråb lød fra de forsamlede hellige, et frygtindgydende skær oplyste bygningen, og derpå blev alt til tæt mørke. De lykkelige mennesker var alle forsvundet sammen med skæret, og jeg var efterladt alene i nattens tavse rædsel. Jeg vågnede i sjælekval og kunne knap overbevise mig selv om, at jeg havde drømt. Det forekom mig, at min skæbne var beseglet, at Herrens Ånd havde forladt mig for aldrig at vende tilbage."

„Kort efter dette havde jeg endnu en drøm. Jeg syntes at sidde i dybeste fortvivelse med ansigtet i hænderne og tænke således: Hvis Jesus var på jorden, ville jeg gå til Ham, kaste mig ned for Hans fødder og fortælle Ham alle mine lidelser. Han ville ikke vende sig bort fra mig, Han ville forbarme sig over mig, og jeg ville elske og tjene Ham altid. Netop da blev døren åbnet, og en person med skøn skikkelse og åsyn trådte ind. Han så på mig med medlidenhed og sagde: ‘Ønsker du at se Jesus? Han er her, og du kan se Ham, hvis du ønsker det. Tag alt, hvad du ejer, og følg mig.’“

„Jeg hørte dette med usigelig glæde og samlede villigt alle mine små ejendele, hver kærkommen lille klenodie, og fulgte min vejleder. Han førte mig til en stejl og tilsyneladende skrøbelig trappe. Da jeg begyndte at bestige trinene, formanede han mig til at holde mine øjne fæstet opad, for at jeg ikke skulle blive svimmel og falde. Mange andre, som besteg den stejle opstigning, faldt, før de nåede toppen.

„Endelig nåede vi det sidste trin og stod foran en dør. Her pålagde min vejleder mig at efterlade alle de ting, som jeg havde bragt med mig. Jeg lagde dem gladelig fra mig; derpå åbnede han døren og bød mig træde ind. I næste øjeblik stod jeg foran Jesus. Det var umuligt at tage fejl af dette skønne ansigt. Dette udtryk af velvilje og majestæt kunne ikke tilhøre nogen anden. Da Hans blik hvilede på mig, vidste jeg straks, at Han kendte enhver omstændighed i mit liv og alle mine inderste tanker og følelser.”

„Jeg forsøgte at skærme mig mod Hans blik, idet jeg følte mig ude af stand til at udholde Hans ransagende øjne, men Han kom nær med et smil og sagde, idet Han lagde sin hånd på mit hoved: 'Frygt ikke.' Lyden af Hans milde stemme gennemstrømmede mit hjerte med en lykke, som det aldrig før havde erfaret. Jeg var for glædesfyldt til at ytre et ord, men overvældet af følelse sank jeg ned udstrakt for Hans fødder. Mens jeg lå der hjælpeløs, drog scener af skønhed og herlighed forbi mig, og det forekom mig, at jeg var nået til himlens tryghed og fred. Omsider vendte mine kræfter tilbage, og jeg rejste mig. Jesu kærlige øjne hvilede stadig på mig, og Hans smil fyldte min sjæl med glæde. Hans nærvær fyldte mig med hellig ærefrygt og en uudsigelig kærlighed.

»Min vejleder åbnede nu døren, og vi gik begge ud. Han bød mig at tage alle de ting op igen, som jeg havde efterladt udenfor. Da dette var gjort, rakte han mig en grøn snor, tæt sammenrullet. Han pålagde mig at bære den nær mit hjerte, og når jeg ønskede at se Jesus, skulle jeg tage den fra mit bryst og strække den ud til dens fulde længde. Han advarede mig mod at lade den forblive sammenrullet i længere tid, for at den ikke skulle blive filtret ind og vanskelig at rette ud. Jeg lagde snoren nær mit hjerte og gik med glæde ned ad den smalle trappe, idet jeg priste Herren og fortalte alle, som jeg mødte, hvor de kunne finde Jesus. Denne drøm gav mig håb. Den grønne snor repræsenterede tro for mit sind, og skønheden og enkeltheden i at stole på Gud begyndte at gry for min sjæl.« Testimonies, bind 1, 27–29.

Fra afslutningen af lejr mødet i Exeter den 17. august til den 22. oktober i 1844 var der seksogtres dage. Disse seksogtres dage repræsenterer perioden for forkyndelsen af Midnatsråbet, og i sammenhæng med lignelsen om de ti jomfruer repræsenterer de, som dengang forkyndte budskabet, dem, der havde olie, og de, som ikke dengang forkyndte budskabet, havde ingen olie.

I lignelsen fandt ægteskabet sted ved begyndelsen af ventetiden. Den juridiske vielse fandt sted, og derefter gik alle hjem og ventede, indtil brudgommens far afgjorde, om det var acceptabelt at fuldbyrde ægteskabet. Utroskab mellem den første vielse og den anden ceremoni ved midnat blev betragtet som ægteskabsbrud. Ventetiden beroede på, at brudgommens far ventede for at se, hvad der skete med bruden over et tidsrum. Var hun gravid?

Da faderen besluttede, at alt var vel, begyndte midnatsoptøget, og det begyndte om natten for at undgå den trykkende hede i Palæstinas dagtimer. Af denne grund krævedes det, at brudens ledsagere, lignelsens jomfruer, havde deres egen lanterne og forsyning af olie rede til midnatsråbet, som kundgjorde, at optøget til brylluppet var sat i gang, for det skulle finde sted om natten. I Exeter lød midnatsråbet, og enten havde man olie nok rede til optøget, eller også havde man ikke.

Da de forlod Exeter med budskabet, fremstillede de et folk, som var beseglet. Nogle havde tilstrækkelig olie til at komme med til brylluppet den 22. oktober 1844, og nogle havde det ikke. Disse seksogtres dage repræsenterer et tidsrum, hvor Guds folk besegles indtil den lukkede dør i søndagsloven. Hvis de havde den rette mængde olie, gik de ved tro ind i Det Allerhelligste. Søster White fremstillede Guds folk som gående ind i Det Allerhelligste i de sidste dage, og i hendes alfahistorie var det en prøve på liv eller død, som var forbundet med at gå ind i Det Allerhelligste ved tro. I de sidste dage vil de hundrede og fireogfyrre tusinde blive prøvet med hensyn til, om de vil gå ind i Det Allerhelligste ved tro. Det er endnu en gang en prøve på liv eller død.

Vi vil fortsætte med disse emner i den næste artikel.

„Ved renselsen af templet kundgjorde Jesus sin mission som Messias og påbegyndte sit værk. Dette tempel, opført som bolig for det guddommelige Nærvær, var bestemt til at være en anskuelsesundervisning for Israel og for verden. Fra evige tider var det Guds hensigt, at ethvert skabt væsen, fra den strålende og hellige seraf til mennesket, skulle være et tempel for Skaberens iboende nærvær. På grund af synden ophørte menneskeheden med at være et tempel for Gud. Formørket og besmittet af det onde åbenbarede menneskets hjerte ikke længere den Guddommeliges herlighed. Men ved Guds Søns inkarnation bliver Himmels hensigt opfyldt. Gud bor i menneskeheden, og ved frelsende nåde bliver menneskets hjerte atter hans tempel. Gud bestemte, at templet i Jerusalem uophørligt skulle vidne om den høje bestemmelse, som stod åben for enhver sjæl. Men jøderne havde ikke forstået betydningen af den bygning, som de betragtede med så megen stolthed. De overgav ikke sig selv som hellige templer for den guddommelige Ånd. Forgårdene i templet i Jerusalem, fyldt med larmen fra vanhellig handel, fremstillede alt for sandt hjertets tempel, besmittet ved sanselig lidenskabs og vanhellige tankers nærvær.”

»Ved renselsen af templet for verdens købere og sælgere forkyndte Jesus sin mission: at rense hjertet fra syndens besmittelse — fra de jordiske begær, de selviske lyster, de onde vaner, som fordærver sjælen. Malakias 3,1-3 citeret.« Jesu liv, s. 161.

Profeten siger: »Jeg så en anden engel komme ned fra himlen; han havde stor myndighed, og jorden blev oplyst af hans herlighed. Og han råbte med vældig røst og sagde: Faldet, faldet er Babylon, den store, og er blevet et tilholdssted for onde ånder« (Åbenbaringen 18:1, 2). Dette er det samme budskab, som blev givet af den anden engel. Babylon er faldet, »fordi hun gav alle folkene at drikke af sin utugts vredes vin« (Åbenbaringen 14:8). Hvad er denne vin? — Hendes falske læresætninger. Hun har givet verden en falsk sabbat i stedet for sabbatten i det fjerde bud og har gentaget den løgn, som Satan først fortalte Eva i Eden — sjælens naturlige udødelighed. Mange beslægtede vildfarelser har hun udbredt vidt og bredt, »idet de lærer menneskebud som læresætninger« (Mattæus 15:9).

„Da Jesus begyndte sin offentlige tjeneste, rensede Han templet for dets vanhellige besmittelse. Blandt de sidste handlinger i Hans tjeneste var den anden renselse af templet. Således gives der i det sidste værk til advarsel for verden to særskilte kald til kirkerne. Den anden engels budskab er: ‚Faldet, faldet er Babylon, den store stad, fordi hun gav alle folkeslagene at drikke af sin utugts vredes vin‘ (Åbenbaringen 14,8). Og i den tredje engels budskabs høje råb høres en røst fra himlen, som siger: ‚Gå ud fra hende, mit folk, for at I ikke skal blive delagtige i hendes synder og ikke få del i hendes plager. For hendes synder har nået op til himlen, og Gud har ihukkommet hendes misgerninger‘ (Åbenbaringen 18,4-5).“ Selected Messages, bind 2, s. 118.